

som den nævnte ærede Landssthingsmand yttrede, er ganske ugrundet. — Den ærede Landssthingsmand for Bornholm (Krabbe) rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg af Erfaring eller efter Saglyndiges Udtalelser yttrede, at det, at Hundene vare belagte med Mundkurv, kunde fremkalde skadelige Tilfælde hos dem. Jeg kan i den Henseende kun svare, at det er en Frygt, der er udtalt i de Erklæringer, som gjentagne Gange herom ere afgivne fra Politidirecteuren, og jeg finder det ganske naturligt, at den Evang, en Hund er underkastet ved at bære Mundkurv, kan have en saadan Virkning. Dette er idetmindste ikke uden Lighed i andre Forhold, navnlig blive affindige Mennesker sædvanlig endnu mere affindige, naar der paalægges dem Evang; og det er en bekjendt Grundsaetning, som ogsaa anvendes i alle nyere Daareanstalter, at man kun i Nødstilfælde bør anvende Evang.

Den ærede Stiller af de to Amendementer til 1ste og 2den Paragraph har yttret, at det var et mindre correct Udtryk, naar jeg har yttret, at Diemedet med Loven var at formindste Hundenes Antal, medens det klart fremgaar af Motiverne, at Diemedet er at formindste de Ulemper, de afstedkomme. Ja, ganske vist er Diemedet det at formindste de Ulemper, som det store Antal Hunde medfører, men for at naae dette Diemed maa Hundenes Antal indskrænkes. Det er dette, som Lovudkastet tilsigter; og naar den ærede Landssthingsmand troer med sit Forslag at kunne have disse Ulemper, saa tager han deri fejl; der er kun een Ulempe, han forhindrer, det er den, at de bide, vel at mærke, naar Mundkurven er forsvarligt indrettet. De andre Ulemper ved løsgaaende Hunde, der omhandles i Motiverne, forhindres derimod ikke ved hans Forslag; Antallet af Hundene vil derved neppe blive indskrænket, og den Ureenlighed og Forstyrrelse som og de forskjellige Slags Uheld, som det store Antal omløbende Hunde medfører, ville heller ikke formindstes. Dette har man derimod i Lovforslaget troet at kunne naae indirecte ved at formindste Hundenes Antal; og jeg skulde troe, at dette Forslag vil vise sig langt virksommere end den ærede Landssthingsmands, om

dette, hvad jeg ei vil benægte, muligens endog kunde bidrage Noget til at formindste Hundenes Antal. Jeg holder mig derhos overbevist om, at de Bestemmelser, som indeholdes i de stillede Endringsforslag, ingenlunde kunne ventes at blive overholdte, og dette er efter min Mening endnu den væsentligste Indvending mod dem; — medens derimod Ministeriets Lovudkast langt lettere lader sig overholde, fordi det er langt lempeligere; og en streng Lov lader sig ordentligviis ikke overholde i den Grad som en lempelig.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Bjerring:

At istedetfor Lovudkastets § 1 sættes:

§ 1.

„Bestemmelserne i Plakaten af 4de October 1815 § 1 udvides til at gjælde til enhver Tid, saaledes at enhver Hund, der, uden at være forsynet med en forsvarlig Mundkurv, træffes løs paa Gader eller offentlige Steder i Kjøbenhavn eller sammes Forstæder, vil ved Politiets Foranstaltning være at optage, samt derefter at dræbe, saafremt Hundens Eier ikke inden 2 Dage melder sig og erlægger en Mulct fra 2 til 5 Rd. R. M., der i Gjentagelsestilfælde fordobles. Med lignende Mulct bliver Eieren at ansee, hvis det paa anden Maade end ved Hundens Optagelse oplyses, hvem Eieren til en saadan Hund er, forsaavidt han ikke foretrækker at lade Hundene dræbe ved Politiets Foranstaltning.“

forkastedes med 29 Stemmer mod 10.

2) Lovudkastets § 1 (see Anhang Sp. 9) vedtoges med 21 Stemmer mod 11.

Det af Bjerring stillede Endringsforslag til Lovudkastets § 2 samt til en Forandring i Lovens Titel bortfaldt som Følge af den stedfundne Afstemning.

3) Lovudkastets § 2 (see Anhang Sp. 9) vedtoges med 29 Stemmer mod 9.